

Han henviser altsaa til, hvorledes man her i Tinget fra Højres Side og fra Offentlighedens Side, d. v. s. den Offentlighed, der her har givet sig Udtryk gennem Højrepressen, har tillagt Betænkningen den Hensigt at sigte afdøde Professor Bagge for Bestikkelse. Det er Udgangspunktet. Det er et fejltagtigt Udgangspunkt, thi, som det hedder i min Udtalelse af 19. Marts 1904: „Udvalget og dets Ordfører kunne ikke gøres ansvarlige for, hvad man vil lægge ind i en Betænkning“, og jeg hævder, at trods alt, hvad der er sagt om denne Betænkning, indeholder den ingen Sigtelse for Bestikkelse. Der er intet i den, som med Rette kan betegnes som æreskædende overfor den afdøde, og derfor kunde Finansudvalget ikke afgive en saadan Erklæring, som det ærede Medlem vilde finde naturligt, at det afgav, uden derved indirekte at indrømme, at man var sig bevidst og maatte erkende, at man havde sigtet den afdøde for Bestikkelse. Det kunde Finansudvalget ikke, allerede af den Grund, at der ikke fra dets Side var fremsat nogen Sigtelse, at man ikke vilde eller kunde vedkende sig, at der indeholdtes nogen Sigtelse for Bestikkelse i den Betænkning, som Striden altsaa den Gang stod om.

Jeg hævder fremdeles, at Finansudvalget saavel som andre Udvalg er afskaaret fra at træde i Forhandlingsforhold til private Mænd med Hensyn til Erklæringer og deslige. Det vilde virkelig føre overordentlig vidt, hvis en hvilken som helst Mand — han føle sig mere eller mindre forurettet af et Udvalgs Beslutning eller Udtalelse — kunde affordre det vedkommende Udvalg Erklæring om dit og dat. Hvorledes den Slags Forhold skal behandles, har Grundlovsfædrene forudset. Er der nogen, som vil Rigsdagsmændene noget for deres Udtalelser her i Tinget, har den vedkommende at gaa den Vej, som Grundlovens § 57 anviser.

Det ærede Medlem spørger, om jeg ikke tilstrækkelig havde tilkendegivet Hr. Bogtrykker Bagge, at Ordføreren ikke vilde blive udleveret af Tinget. Jeg vil sige, at hvad der er sagt i Samtale mellem Hr. Bagge og mig, skylder jeg ikke Regnskab for her i Tinget. Det var en privat Samtale, og det blev betonet fra første Færd af, at saaledes skulde den betragtes, og at den ikke skulde refereres for Offentligheden. Jeg udtalte — det skal jeg vedkende mig —, at jeg nærede meget stærk Tvivl om, at der, eller rettere sagt, at jeg var overbevist om, at der ikke vilde blive Tale om

det, man kalder Udlevering af Ordføreren i dette Tilfælde, allerede af den Grund, at jeg var vis paa, Tinget delte Udvalgets Opfattelse i Henseende til, at der ikke er sket noget, der berettigede til en saadan Udlevering. Dernæst vil jeg sige, idet min Tanke atter strejfer Tvangsmomentet, som det ærede Medlem paastaar, der skulde være i hele dette Forhold, at der kunde ikke være Tale om Tvang i dette Forhold, allerede af den Grund, at det vilde være umuligt — det føler jeg mig overbevist om, skønt jeg ikke er Jurist — at dømme Folketingets Finansudvalgs Ordfører for denne Betænkning. Det ærede Medlem fastholder, trods min bestemte Tilbagevisning, fremdeles, at Udtalelsen fra min Side var fremtvungen, og han søger at komme fra det paa en Maade, som jeg i Virkeligheden beundrer. Han siger, at det var ved denne Skrivelse, som jeg holder her i Haanden, at Finansudvalget tog Anledning til at afgive den Erklæring, som er fremkommen under mit Navn — det er for øvrigt ikke Finansudvalgets, det er min. Jeg siger: Nej, men ved denne Skrivelse blev Finansudvalgets Medlemmer bekendte med, at Hr. Bogtrykker Bagge delte det Syn, som Højrepressen havde gjort gældende over for Betænkningen, og før dette forelaa for os, kunde der ganske naturligt ikke være nogen Anledning til fra vor Side at erklære, at vi ikke havde sigtet hans afdøde Fader. Naar vi vidste, at vi ikke havde villet sigte ham, havde vi ingen som helst Anledning eller Trang til at udtale, at det ikke havde været vor Hensigt, men denne Anledning fremkom først i det Øjeblik, da Skrivelsen fra Bogtrykker Bagge forelaa som Udtryk for, at han — saaledes opfatter jeg Skrivelsen — havde ladet sig paavirke af de Udtalelser i Tinget, der gik ud paa at betegne Betænkningen som en Sigtelse mod hans afdøde Fader.

Det, der findes i dette Aktstykke med mit Navn under, vedkender jeg mig; derimod de subjektive Bemærkninger, som skyldes Hr. Bogtrykker Bagge, og som referere sig til Samtaler mellem ham og mig, og Slutningskonklusionen, det har jeg intet Ansvar for og ingen Delagtighed i, det staar for Hr. Bogtrykker Bagges egen Regning. Skrivelsen vedkender jeg mig, og Anledningen til dens Fremkomst er den, at Hr. Bagge sendte Skrivelsen af 16. Februar, hvori han paaberaaber sig, at Medlemmer af Tinget ligesom Offentligheden — det vil sige Højrepressen — havde faaet det Indtryk, at vi i Finansudvalget havde stemplet hans afdøde Fader som en Mand, der havde modtaget